

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3504/2024
11.03.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Радован Недић, адвокат из ..., против туженог „Fashion Company“ доо са седиштем у Београду, чији је пуномоћник Саша Павићевић, адвокат из ..., ради поништаја одлуке о отказу и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 377/13 од 07.10.2015. године, у седници одржаној 11.03.2026. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

УКИДАЈУ СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 377/13 од 07.10.2015. године и пресуда Првог основног суда у Београду П1 4363/11 у ставовима другом, трећем, четвртном, петом и шестом изреке и предмет враћа првостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 4363/11 од 08.10.2012. године, ставом првим изреке, дозвољено је објективно преиначење тужбе и истицање захтева за враћање на рад. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се поништи као незаконито решење туженог о отказу уговора о раду број ...-.../... од 30.11.2007. године те да суд обавезе туженог да тужиоца врати на рад. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да суд обавезе туженог да му накнади изгубљене зараде за период од јула месеца 2011. године закључно са јуном месецом 2012. године у појединачним месечним износима ближе наведеним у овом ставу изреке, са законском затезном каматом на сваки месечни износ. Ставом четвртим изреке, одбачена је тужба у делу у коме је тужилац тражио да суд обавезе туженог да у корист тужиоца уплати РФ ПИО обавезне доприносе за социјално осигурање (ПИО), здравствено осигурање запослене за период од 29.06.2011. године до 30.06.2012. године у појединачним месечним износима ближе наведеним у том ставу изреке са затезном каматом на сваки месечни износ. Ставом петим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка. Ставом шестим изреке, обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове поступка у износу од 115.950,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 377/13 од 07.10.2015. године, потврђена је првостепена пресуда у ставовима другом, трећем, четвртном и петом изреке, а жалба тужиоца одбијена као неоснована.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, побијајући је у целини из свих законом прописаних разлога, како то произлази из навода ревизије.

Испитујући побијану ревизију у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 55/14, у даљем тексту: ЗПП), Врховни суд је оценио да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а у поступку пред другостепеним судом нису учињене ни остале битне повреде одредаба парничног поступка због којих се ревизија може изјавити. Ревизијом се указује да је побијана пресуда захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, међутим, како сходно одредби члана 407. став 1. ЗПП то није битна повреда због које се ревизија може изјавити, то ови наводи нису цењени.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је био у радном односу код туженог на неодређено време по основу уговора о раду број ...-.../... од 30.11.2007. године и обављао је послове Дана 31.05.2011. године, тужилац је од менаџера продавнице примио понуду за закључење анекса уговора о раду и анекс који је тужилац однео кући и сутрадан непотписане вратио менаџеру. Тужени је 28.06.2011. године донео решење о отказу уговора о раду број .../... због одбијања запосленог да потпише анекс уговора о раду којим се мењају уговорени услови рада. Ово решење о отказу уговора о раду тужилац је примио 30.06.2011. године.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су оценили да је побијано решење о отказу уговора о раду донето у свему у складу са чланом 171, 172. и 179. Закона о раду, јер је тужилац враћањем уредно достављене понуде и анекса уговора о раду послодавцу, одбио да потпише анекс, због чега је одбијен захтев за поништај решења о отказу, захтев за враћање на рад као и захтеви за исплату изгубљене зараде и доприноса за социјално осигурање на неисплаћене зараде.

По оцени Врховног суда основано се ревизијом указује да нижестепени судови нису правилно применили материјално право због чега ни чињенично стање није правилно утврђено.

Наиме, по оцени Врховног суда правилно су нижестепени судови оценили да се околност да је тужилац вратио послодавцу непотписан анекс уговора о раду има сматрати његовим одбијањем да потпише анекс уговора о раду.

Међутим, нижестепени судови нису ценили да је ли је тужиоцу уз анекс уговора о раду тужени доставио писмено обавештење које садржи све што је прописано одредбом члана 172. Закона о раду (Сл. гласник РС бр.24/05...54/09) важећим у време настанка спорног правног односа, што је услов за правилно поступање приликом доношења решења о отказу због непотписивања анекса уговора о раду.

Наиме, одредбом члана 172. став 1. Закона о раду, било је прописано је да је послодавац дужан да запосленом уз понуду за закључивање анекса уговора у писменом облику достави и разлоге за понуду, рок у коме запослени треба да се изјасни о понуди и правне последице које могу да настану одбијањем понуде. Из стања у списима произлази да је тужени тужиоцу уз анекс уговора о раду приложио понуду анекса уговора о раду у којој је наведено да разлог премештаја запосленог са једног места рада на друго место јесте потреба за другачијом организацијом и процесом рада као и потребе за бољим и ефикаснијим начином остваривања резултата запосленог на овом

радном месту, а ови разлози по оцени Врховног суда нису јасни, нити конкретизовани навођењем чињеница из којих произлази потреба другачије организације процеса рада, нити понуда садржи чињенице које оправдавају премештање. Разлози за премештај тужиоца наведени у понуди представљају општу формулацију, без образложења разлога – које су промене у процесу организације рада настале, те шта представља бољи и ефикаснији начин остваривања резултата рада туженог на новом радном месту у односу на радно место са кога се премешта. Осим тога у понуди није наведено ни са ког радног места се тужени премешта на ново радно место, нити је наведен назив новог радног места. Нижестепени судови приликом одлучивања нису водили рачуна да у понуди туженог за измену уговорених услова рада и закључења анекса уговора о раду нису на потпун и законит начин обухваћени и образложени сви елементи због којих се тужиоцу нуди премештај на ново радно место, које као што је већ образложено није ни наведено у понуди, те да понуда за закључење анекса уговора о раду није образложена у складу са цитираном законском одредбом, што утиче на правилност и законитост поступка закључења анекса уговора о раду, а тиме и решења о отказу уговора о раду због непотписивања анекса уговора о раду.

Како су нижестепени судови због погрешне примене материјалног права пропустили да цене законитост и правилност поступка који је претходио спорном отказу уговора о раду и због тога нису правилно и потпуно утврдили чињенично стање, то је применом одредбе члана 416. став 2. ЗПП, донета одлука као у изреци.

У поновном поступку првостепени суд ће поступити по примедбама из овог решења и отклонити учињене пропусте тако што је ће ценити ваљаност понуде – обавештења за закључење анекса уговора о раду, чија оцена је у доказном поступку изостала, а затим ће донети нову, на закону засновану одлуку.

Како одлука о трошковима спора зависи од њеног коначног исхода, то је првостепена пресуда и у овом делу укинута и предмет враћен на поновно суђење.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић